

Slóðarar fálnir frá

Á hásumri í fjør var Marius Johannesen, fyrrverandi háskúlastjóri, bráðliga ríptur burtur. Og í hesum mánaðinum, nú summarið er um at koma fyrri seg, fóru teir báðir Sverri Dahl og Heðin Brú frá okkum.

Allir høvdu teir tað í felag, at teir, tann tíð tað var, stóðu frammarlaga í Norrøna Felagnum í Føroyum.

Tá ið Marius tíðliga í fimti-árunum kom til Havnar at bógva, varð vanligt, at felagið helt sínar stjórnarfundir, og einstakar limafundir við, úti á Háskúlanum. Tað var so skjótt, at Marius kom upp í nevndina, har hann sat eitt langt áramál, eisini sum formaður. Marius kom við hugskotinum og mundi eiga sín drúgva part í fyrireikingunum til ta tiltiknu norrønu stevnuna, sum var hildin í Føroyum á sumri 1866. Mangir eldri limir í norrønum feløgum, ikki minst úr Noregi, minnst aftur á hana við gleði.

Sverri Dahl og Heðin Brú vóru báðir við til at stovna Norrøna Felagið í Føroyum. Fyrsti nevndarfundur varð hildin í Varðagøtu 45 tann 19. november 1951, har nevndin skipaði seg við Heðin Brú sum formanni, Sofiu Petersen næstformanni og Chr. Lützen kassameistara. Heðin Brú var formaður felagsins tey fyrstu mongu og truplu árin. Innanfelags var undirtøkan góð, og til fyrsta limafundin í Sjótleikarhúsinum — har

Sverri skuldi skipa fyrri sang og musikki saman við Havnar Sangfelag — metti væl av fólki. Knossið lá fyrst og fremst á tí, at fáa Norrøna Felagið viðurkent uttan fyrri landoddarnar, sum sjálvstøðugt og óheft felag. Mótstøðan kom ikki bara úr Danmark, men eisini úr øðrum londum. Á limafundi á háskúlanum 1957 sigur Heðin Brú sambært gerðabókina: »Skulu Føroyar vera uppi í norrønum samarbeiði, má tað vera sum Føroyingar. Skulu vit ikki tað er hetta felagið, við tí skipan tað nú hevur, uttan høpi. Skulu vit vera bert sum danir, skuldi felagið jú verið skipað sum deild undir tí danska felagnum. Og tað var jú semja um her heima skuldi ikki vera. Vit mugu tí klárt og greitt halda okkara føroysku støðu fram, so tað skal einki ivamál vera«.

Í royndum vann felagið ikki fulla viðurkenning fyrr enn á ársfundinum hjá norrønu feløgnum í Reykjavík 1965, tá samgongan av norrønum feløgum varð skipað. Á tí fundinum umboðaði Marius Johannesen felagið.

Tá stríðið stó um at fáa felagið viðurkent, varð fólk sent á sjarmuferð í Danmark. Sverri, sjálvandi! Hetta var í 1955. Heimafurkomin greiddi hann nevndini frá ferðini. Eg fari til stutt-leika at endurgeva okkurt lítið, tí eg haldi tað lýsir eisini Sverra sum persón: »Eg gjørdi mær tvær røður, eina um menning og eina um vinnu-

vegirnar. Men eg sá, tað bar ikki til, tí tey áhoyrandi vistu ov lítið um Føroyar. Eg var bæði í Suðurljóndi, Norðurljóndi, Vendsyssel, Fyn Sælandi og á Bornholm. Eg visti eisini filmir hiðani. Í Aalborg og Esbjerg bar ikki til við menning, har var størri áhugi fyrri vinnuvegunum. Eg gekk so burtur frá handritinum og gav teimum so deils tað tey skulu hava, og deils tað tey vildu hava, og tað tey vildu hava var Føroyar í dag. Allastaðni var væl móttikið, tey høvdu skrivað í bløðini um fundin, og eg sjálvur varð væl móttikin. Men tað besta kveldið var í Odense. Tað felagið var stórt á flognum, og í hollini stóð: fred, frihed og frændskab. Gudmund Bruun var komin til henda fundin, í føroyskum klæðum — og á prutli!«

Einaferð í tíðini, tá ið Norrøna Felagið í Føroyum sleit sínar barnaskógvar, vóru gestir ið annað norront felag og vitjaði í Føroyum. Við sær høvdu teir bjørk, sum varð gróðursett í Sandagerði. Tá ið Heðin Brú fylti 80, fór Sverri niðan til hansara, við grein av hesum træi.

Báðir eru teir farnir hiðani. Men bjørkin í Sandagerði sprettir á hvørjum ári.

Norrøna Felagið í Føroyum minnst slóðarar sínar við virðing og í takksemi.

Felagsins vegna
Heðin M. Klein